

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 27. De Confidentialia in providentia divina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

DIES XXVII.

De Confidentia in Providentia Divina.

I.

NE solliciti sitis, inquit Servator, *animæ vestrae, quid manducetis, neque corpori vestro, quid induamini.* Non prohibetur vobis cura, sed inquietudo. Hæc inquietudo toleratur in ijs, qui â verâ fide alieni sunt; in Christianis verò excusari non potest: immoderato hac super re timori se dedere, est fide, & fiducia in Deum carere. An non hoc est fieri aliquo modo ethnicum? hac inquietudine iniquius nihil est. Christus ipse ad eam retundendam rationes affert efficacissimas: Deus inquit, est Pater vester, & Pater vester cælestis, necessitatum vestrarum probè gnarus: earum igitur si gnarus est, cur vobis persuadetis, eum idè non succurrere, quòd eas ignoret? Si Pater vester est, & omnium Patrum optimus, potestisne de ejus bonitate, & cura vestri dubitare? quantumcunque mali sitis, præbetisne lapides filiis vestris, panem à vobis perentibus? eritne Pater vester, qui in cælis est, durior vobis? si verò is Pater vester est, qui in cælis est, tum enim verò

Julius.

Omnipotens est. Et si ipsius potentia ejus bonitatem æquet, fieri potest, ut aliquid vobis desit?

II. Ipse est Pater noster, quia nos creavit: si tam benignus fuit, ut nos crearet, vitamque nobis daret, deficietne ipsum cura nos conservandi? bestiae ferocissimæ catulorum suorum non obliviscuntur; & Pater cælestis, qui hunc instinctum eis impressit, filiorum suorum obliviscetur? voluit, ut filius suus sanguinem suum pro nobis funderet, ut animas nostras tantis sumptibus redimeret, & curam corporum nostrorum non geret? Christus felicitatem æternam nobis comparavit, & de sustentatione temporaria nobis non providebit, cum tam facile possit? avibus de sustentatione prospicit, & eam hominibus ad imaginem suam creatis, sanguineque suo redemptis non suppeditabit? lilia tam magnifice vestit, & curam vestes nobis subministrandi non habebit? quemadmodum verò hæc inquietudo injusta est, sic non minus inutilis erit: nam, *quis novit, inquit Servator, potest adijcere ad staturam suam cubitum unum?* omnes mundi Reges omni sua potentia nec granum tritici ad se nutriendum procreare possunt:

*Psal. 126.
v. 1.*

nisi Dominus edificaverit domum, in vanum la-

bo-

horaverunt, qui aedificant eam. Omnes cura- ^{Iulius}
ræ sunt inutiles, nisi Deus ijs benedicat, &
faveat.

III. Verum, quid sit, ut, cum tanta sit
Dei providentia, necessitatibus tamen a-
deo magnis premamur, ut pluribus etiam
necessaria deficere videantur? Verum est,
Dominum nobis polliceri, eorum nihil no-
bis defuturum: *omnia adjicientur vobis.* Ve- ^{Matth. 61}
rum quoque est, eum non posse non stare ^{v. 33.}
verbis suis; sed qua conditione id nobis
promisit? conditio hæc est; ut primo loco
quæramus Regnum Dei. *Quærite pri-* ^{Ibid.}
mum Regnum Dei. Hoc verò minimè faci-
mus. Quærimus id aliquoties, haud infi-
cias eo: sed non primo loco, quâ tamen con-
ditionem Servator exigit: hanc nisi serve-
mus, nihil nobis debet. Recordare mei,
dicebat S. Catharinæ Senensi, & ego recor-
dabor tui. Habeto Zelum eorum, quæ ad
cultum meum spectant, ait tibi, tunc com-
moda tua curæ mihi erunt; habeto curam
salutis tuæ, & ego fortunarum tuarum ha-
bebo curam. Malus es, & vis, ut Deus
more insolito, se tibi bonum præstet. E-
jus voluntati assidue resistis, & vis, ut ipse
in omnibus tuæ voluntati condescendendo
obsecundet, omnesque curas peculiares,
vitæ tuæ sustentandæ in se suscipiat; cum

ta-

Julius.

tamen eâdem vitâ non nisi ad ipsum offendendum utaris. Fuitne unquam petitio magis injusta?

Erubescere de vanis tuis inquietudinibus, & tam exigua confidentia in providentia divina, cujus effectus toties experiris.

Quærite ergo primum Regnum Dei, & justitiam ejus, & hæc omnia adjicientur vobis. *Matth. 6. v. 33.*

Tam Pater nemo. *Tertull. de Pœnitentia.*

DIES XXVIII. De Cælesti Paradiso.

I.

Licet scriptura nihil exaggerare soleat, de cælo tamen loquens verbis utitur, quæ exaggerationem continere videntur; & nihilominus longè minus de eo dicit, quàm re ipsa in eo inveniatur. Merces, quam Deus parat Sanctis, inquit Apostolus, cogitationes & desideria nostra longè transcendit. Et quousque ea non enituntur? bona alterius vitæ, subjungit, *sunt supra modum in sublimitate*, adeò, ut ingenium nostrum ea assequi non possit. Quantumvis sanctorum Martyrum tormenta, præter modum gravia, quantumvis horrenda eorum sup-

*Nec in cor
hominis
ascendit 1.
Cor. 2. 9.
2. Cor. 4. 17.*